

mest har Karakteren af et Pulterkammer, medens det i Virkeligheden er en særdeles værdifuld Samling. Da jeg har den Ære at have Sæde i Folkemuseets Bestyrelse, er det mig bekendt, at der i dette Efteraar var opnaaet Enighed mellem Bestyrelserne for Nationalmuseet og Folkemuseet om en Plan til en saadan Udvidelse af Nationalmuseet, at begge disse Samlinger vilde kunne finde den fornødne Plads under gunstigere Forhold. Men det er desværre ikke lykkedes at faa denne Sag fremmet og gennemført. Jeg skal ikke udtale mig om selve Planen, som jeg for Resten tror paa mange Punkter kunde trænge til at omændres, men der var her naaet en Ting, som meget vanskelig naas i denne Verden, og det er: at faa de lærde enige. Det er, som bekendt, meget vanskeligt, og i Museumssagen har det ofte været saaledes, at de museumskyndige have staaet i endogsaa meget skarpt modsatte Lejre og ikke have kunnet blive enige om den Plan, der skulde foreslaas. Her var man endelig baade fra Nationalmuseet og fra Folkemuseet naaet til en Enighed, som varslede godt for Sagens videre Fremme, og jeg beklager, at det af forskellige Grunde ikke lykkedes at faa Sagen fremmet i Aar. Imidlertid er det mit Haab, at den højtærede Minister vil gøre alt, hvad der er ham muligt, for at vi, naar vi komme sammen til Efteraaret, kunne faa en virkelig god Plan for en Museumsbygning til at foreligge for Rigsdagen. Thi jeg tror, at en Museumsbygning er en af de offentlige Bygningsforanstaltninger, der i Virkeligheden ville kunne blive populære. Der er mange offentlige Bygningsforanstaltninger, hvorom Meningerne ville være meget delte. Men jeg tror, at over for vore Museer er den almindelige Stemning i Befolkningen en saadan, at man vilde betragte det som en Sag af største Betydning for hele vor Folkeoplysning, om de kunde komme til at virke under de gunstigst mulige Forhold. Jeg tror derfor, at det er af de Foretagender, der, naar Planen er vel gennemtænkt og bliver forelagt med Enighed fra de museumskyndige, ogsaa vil kunne paaregne almindelig Sympati fra alle Sider. Men under disse Omstændigheder, da vi her staa over for en ny almindelig Museumsplan, har jeg, saavel som det øvrige Udvalg, ikke kunnet tiltræde det Forslag, Ministeren her har stillet. Det vilde ikke afhjælpe de Ulemper, der er, i nogen som helst væsentlig Grad, men det kunde dog maaske bidrage til at udskyde hele Sagen

for nogen Tid, fordi man vilde tro, at der nu dog var gjort noget ved Sagen.

Jeg skal dernæst med et Par Ord omtale Ændringsforslaget Nr. 122. Det er Forslaget om Tilskud til Hassagers Kollegium, som den ærede Ordfører omtalte. Stillingen er jo den, at vi have rigelige Understøttelser for studerende her til Lands, saa rigelige, at man ofte har været betænkelig derved og ment, det bidrog til at fremkalde den Overproduktion af Studenter, som vi alle beklage. Derfor have vi ogsaa i de senere Aar noget indskrænket de Understøttelser, som Folketinget tidligere havde vedtaget, og som vare komne ind paa Finansloven. Her er der en privat Testatrice, som har skænket sine Midler til et Studenter-Kollegium, og det er selvfølgelig noget, vi ikke kunne have noget at indvende imod. Men det aparte er, at det her foreslaas, at Staten skal give 30,000 Kr. for, at Testamentet kan træde i Kraft nogle Aar før, end det ellers vilde kunne det. Det indser jeg ikke, der er tilstrækkelig Grund til. Det drejer sig jo kun om at skaffe Plads til 10 Studenter og en Professor, og det maa kunne vente nogle Aar. Det undrer mig ikke, at man fra forskellige Professorers Side har ønsket, at Kollegiet skulde træde i Virksomhed hurtigst mulig. Jeg har haft en Del at gøre med Lønningslove for Universitetet i Tidens Løb, og jeg ved derfra, at der fra Professorerne sjælden siges nej, naar der er Udsigt til en ny Friholig. Det undrer mig derfor slet ikke, at der fra deres Side drives noget paa over for denne Sag. Men mig forekommer det, at det gode, der naas for Samfundet ved, at denne Professor og de 10 Studenter faa deres Bolig et Par Aar før eller senere, ikke er de 30,000 Kr. værd. Nu sagde den ærede Ordfører, at Kommunitetet var indrettet for at støtte fattige Studenter. Ja, saa vidt jeg erindrer, er Kommunitetet oprettet „paa det, at Riget ikke skulde fattes lærde Mænd“, og derfor er det fuldt forsvarligt, at vi af Kommunitetets Midler anvende Penge til de Formaal, den ærede Ordfører omtalte, selv om de ligge noget uden for det rent specielle: at støtte fattige Studenter. Kommunitetet er i dette Aarhundrede blevet en saa rig Stiftelse, at der ikke kunde være nogen Mening i at anvende alle dets Midler til Støtte for fattige Studenter, og man har derfor heller ikke gjort det fra Lovgivningsmagtens Side. Særlig forekommer det mig ikke, at her sker nogen Ulykke ved, at der ven-